

Ψοεμπορικὸν Μορφερράτον εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπνικαρέας γωνίαν τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας γίνεται καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῶν τρυφερῶν κορασιῶν, καὶ ἐνίοτε τῶν περοφυουσῶν δεσποινίδων. Τὰ ὑπόγεια τοῦ εἶναι μία μεγάλη Παιγνιο-Ἐκθεσις. Ὁλὴ ἡ Γερμανία καὶ οἱ Παρίσιοι εἶναι ἐκεῖ μέσα. Τί κούκλαις ποῦ ἔχουν κατὰ γράμμα τὸν διάβολο μέσα τους, διότι ἐνῶ τῆς γυρνᾶς, αὐταὶ παίζουν ὄλαις ταῖς γαλλικαῖς ὀπερέταις, τί λύκοι, τί ἀρνα, τί τόπια, τί φορητὰ κουζίνας, τί φορητὰ νοικοκυριά καὶ πόσα καὶ πόσα! Καθ' ἀμάξια πωλοῦνται τὰ παιγνίδια ἀπὸ τὰ ὑπόγεια καὶ θὰ κάμετε καλά νὰ κάμετε ἐγκαίρως τὰς προμηθείας σας, μήπως τὰ εὑρητε τὴν παραμονὴν τοῦ Νέου Ἔτους κενά. Ἐπάνω εἶναι ἡ κοσμηματικὴ δι' ὅλην τὴν μεσαίαν τάξιν, τὰ βελουδένια φισοῦ, τὰ φθινὰ φορέματα Κυριῶν, τὰ ἄνθη, τὰ λεπτολογήματα, καὶ τὰ ψηλολογήματα! Ὅσαι καὶ ὅσοι γνωρίζετε τὸν κ. Μορφερράτον, παρακαλέσατέ τον νὰ σᾶς δείξῃ τὸν τενόρον ποῦ ἔχει κρυμμένον ἐντὸς μιᾶς κασέλας!

Οἱ νυκτοκλέπται εἶνε καὶ ἱερόσυλοι! Ἐζήτησαν προχθὲς τὴν νύκτα νὰ ἐκβιάσωσι τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας... τοῦ Βουγᾶ. Εὐτύχως ἐν τράγκ ἐν τῇ ἐκδιᾶσει τῆς θύρας ἐξήγειρε τὸν ἐκεῖ που παραφυλάσσοντα κλητῆρα, ὁ κλέπτης ἔσπευσε νὰ ἐναγκασθῆ, ὡς οἱ ἀρχαῖοι καταδικωμένοι, τὸν βωμὸν τοῦ... οὐρητηρίου, βρὲ τί κάμνεις αὐτοῦ, ἐρωτᾷ ὁ κλητῆρ, δὲν βλέπεις; ἀπαντᾷ ὁ κλέπτης, καὶ τί εἶσαι; λέγει ὁ κλητῆρ, ὑπάλληλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας!! ἀποκρίνεται ὁ παστρικός, στάσου νὰ βρῶ τὰ διπλωματικά σου ἔγγραφα, τοῦ λέγει ὁ κλητῆρ, κ' εὐρίσκει ἀντὶ φακέλων κλειδιά, λουκετα, ἐργαλεῖα καὶ σοῦ τὸν κουβαλεῖ τὸν κύριον εἰς τὴν πρεσβείαν... τοῦ κρατητηρίου.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μοραδικόν. Καθ' ἣν ὥραν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Παπαπάνου προεδρεύοντος, συνεδρίαζε τὸ πλημμελειοδικεῖον, ὁ δὲ νεαρὸς προεδρεύων ἐξήτει ὅλην αὐτοῦ τὴν αὐστηρότητα ἐπὶ τοῦ συνωστιζομένου πλήθους ἀέργων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ἀπῆτει τὴν ἀραιώσιν αὐτοῦ, αἰφνιδίως εἰσέρχεται τίς νομίζετε; ὁ πρίγκηψ Ἀθερινόπουλος μετὰ τὴν λευκὴν του γραβάταν καὶ μετὰ ὅλην τὴν πριγκηπικὴν του ἡλιθιότητα.

— Βγάλτε τον ἔξω! τί θέλει αὐτός ἐκεῖ, κλητῆρ κλητῆρ, ἔξω ἔξω τὸν ἀχρεῖον βροχηδὸν ὄλαι αὐταὶ αἱ λέξεις ἐπέπεσαν ἐπὶ τῆς πτωχῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀθερिनόπουλου· ἀλλ' οὐτός μετὰ μοναδικὴν ἀπάθειαν καὶ μετὰ ἐν βλακῶδες μειδιάματι δυνάμειως **Devastation**:

— Μὴ ζουλεύης, τοῦ λέγει, μὴ ζουλεύης!!!

Καὶ ἐνῶ ὑπὸ τῶν κλητῆρων ἐξεπέμπετο σβερχηδὸν, ἄφρινεν ὀπισθὲν του τοὺς ἐκδικητικὸς λόγους:

— Μὴ ζουλεύης, σοῦ εἶπα, εἶσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου!..

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ.

Πρὶν ἀκόμη αἱ προσεγγίζουσαι λαμπροφανεῖς ἡμέραι τῶν ἑορτῶν μᾶς παρασύρωσιν ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀθηναῖκοι περίπατοι γραφικώτερον καὶ θορυβωδέστερον ἐκδηλοῦνται· πρὶν ἀκόμη, διάσχίζοντες τὰς ὁδοὺς — δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ ναοὺς —

τῶν δύο ἀδελφωμένων θεῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, συγκομίσωμεν ἐντὸς τῆς μνήμης μας τὰ πλοῦτη καὶ τὴν εὐχροίαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, προβαλλόντων ὡς οἷον τε φιλαρεσκώτερον τὰς βιτρινας των, καὶ παρακολουθήσωμεν τὰς ἀεικινήτους περιπατητριάς τῶν ὁδῶν ἐκείνων, αἵτινες ὡς πεταλοῦσαι βομβοῦσαι καὶ συμπυκνούμεναι περὶ τὰ ἐπέραστα ἐκεῖνα ἄνθη τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, ὅπερ καλεῖται πολυτέλεια, παριστῶσι συγχρόνως τὴν διπλὴν ὄψιν τῶν βδελλῶν διὰ τὰ θυλάκια τῶν συζύγων ἢ τῶν πατέρων, ἅτινα ἀνιλεῶς ἐκμυζῶσι, καὶ τῶν μελισσῶν διὰ τὰ θυλάκια τῶν ἐμπόρων ἐν οἷς, ὡς ἐν κυψέλῃ, ἐναποθέτουσι χρυσοῦν μέλι· πρὶν ἀκόμη ἐν τῇ ἀγορᾷ μας τὰ μαγικά Χριστούγεννα ὑποδηλούμενα εἰς μυρία γαργαλιστικά ἐδέσματα, μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀφθόνως παρατεταγμένα, καταστήσωσι λιποθύμους ἐξ ἡδονῆς τοῦ; στρημάχου, ἃς ἐνδιατρίψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὰ προσφιλή μας Κυριακὰ δειλινά· ποτὲ δὲν παρήλθον ἐμπρός μου, χωρὶς νὰ μοῦ ψιθυρίσουν κάτι τι.

* * *

Μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας Κυριακάς, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σταδίου, ἐσταμάτησα διὰ νὰ γίνω θεατὴς μακρᾶς παρελάσεως ἀμαξῶν· αἱ ἀμαξὶ στρατιωτικώτατα ἀκολουθοῦν ἢ μία τὴν ἄλλην· ὁ κροταλισμὸς τῶν μαστίγων τῶν ἀμαξήλατων, ὁ κρότος τῶν τροχῶν, αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐγειρόμενος κονιορτός, ἡ θέα τῶν ἐν ταῖς ἀμάξιας, ἡ πανηγυρικωτέρα καὶ μᾶλλον γοργῶ; οὕτως εἰπεῖν ἐκδηλουμένη ζωὴ, τῶν ἀμαξοδρομούντων ἢ ὑπεροχὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων ταπεινῶν πεζῶν τοῦ λιθοστρώτου, ἐπιβάλλει ἐπὶ τῶν διαβατῶν, οἵτινες σταματῶντες καὶ στρέφοντες πρὸς τὴν παρελάσιν καὶ πολλὰκις βραθύμω ὀφθαλμῶ καταμετροῦντες τὰς ἀμάξιας, παρακολουθοῦσιν ἕως οὗ καὶ ἡ τελευταία ἐξαφανίζεται εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ. Εἶνε γάμος. Ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξιας φέρονται ἐκτεθειμένα τὰ στέφανα. Ἐν τῇ δευτέρῃ ἐναποτίθενται οἱ νεόνυμφοι· ὁ γαμβρὸς, εὐρωστός ἐργάτης ἴσως, μετὰ ὀξώδεις χεῖρας καὶ μαύρην ἐνδυμασίαν, ζυρισμένος, μετὰ ἐστριμμένον τὸν μύστακα, καὶ τὸν πῖλον λοξῶς ἐπὶ τοῦ κροτάφου ἀποκλίνοντα· ἡ νύμφη, εὐθυτενῆς ὡς ἡ νυμφικὴ λαμπὰς της, καὶ ὡς ἐκεῖνη πάλιν ἀνηλεῶς ἐκλευκανθεῖσα ὑπὸ τὰς ἀφθόνους βαφὰς τοῦ ψιμυθίου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνέλαβον νὰ τὴν καλλύνωσιν αἱ πρὸς τοῦτο περὶ αὐτὴν ταχθεῖσαι· ἀκολουθοῦσιν οἱ συμπέθεροι ἐντὸς εἰκοσι περὶπου ἀμαξῶν· πᾶσαι αἱ ἡλικίαι ἀντιπροσωπεύονται μετὰξὺ αὐτῶν. Ἐκάστη ἀμαξία ἐνέχει ἰδιόζοντα χρωματισμόν. Μία ἐξ αὐτῶν φέρει ζεύγος πρεσβυτῶν φεσοφόρων· ἴσως εἶνε τὰ πεθερικά· ἡ γραῖα φαίνεται συναθροίσασα τὰ ἐναπομεινάντα λείψανα τῆς πάλαι ποτὲ φιλαρεσκείας διὰ νὰ τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της εὐπρεπέστερόν τοῦ συνήθους τὸ σεβαστὸν φέσι της· σκέπτομαι ὅτι δυνατόν νὰ ἦεν ἡ πενθερὰ τῆς νύμφης, καὶ ὀρέγομαι νὰ ἐξακριβώσω ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰς τρικυμίας τὰς ὁποίας ἐν τῷ μέλλοντι ὠρίσθη τυχὸν νὰ ὑποστῇ ἡ νεόνυμφος· ἀλλ' ἡ ἀμαξία φεύγει ταχεῖα, πρὶν λειτουργήσῃ ἡ φυσιογνωμικὴ μου δεινότης. Ἐν ἄλλῃ ἀμάξῃ συνωθεῖται δλόκληρος οἰκογένεια, συγκειμένη ἐκ στρογγύλου Κυρίου, τετραγώνου Κυρίας, ἐνὸς βρέφους, δύο θυγατέρων, δύο υἱῶν, καὶ μιᾶς ὑπηρετριάς. Ἡ ἐπομένη φέρει δύο δεσποινίδας, αἵτινες κάθηνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡνιόχου· τὸ ἄρρεν, τὸ ὅποιον ἐνεκαθιδύθη ἀπέναντι αὐτῶν, ἐδιδάχθη νὰ τηρῇ ἐν παντὶ τὴν ἀνδρικὴν ὑπεροχὴν. Ἐν ἄλλῃ ἀμάξῃ οἱ ὀφθαλμοί μου προσθάνουσι νὰ συλλάβωσι τὰς τσαλέτας τριῶν νεανίδων· εἶνε ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι· φορέματα χρώματος μενεξέ, χεῖρες μετὰ προσοχῆς τηρούμεναι οὕτω πως, ὥστε νὰ μὴ χάνεται ἀθέατος

ὁ κόσμος τῶν λευκῶν χειροκτιῶν των. Ἐπὶ τῆς κόμης λευκὰ ἄνθη πορτοκαλίᾳς, ἀλλὰ καὶ ροδόχροι ταινίαι· τοὺς τραχήλους των περιβάλλουσι χρυσαὶ ἀλύσει, ἀλλὰ καὶ κυναὶ κορδέλαι δι' ὧν ἐξαστάνται στυλινὰ μέταλλα, καὶ ὑπὸ τὰ μέταλλα καρφίτται ἀφ' ὧν προκύπτουσι, ὡς ἠδυνήθη νὰ διακρίνω, φωτογραφικαὶ εἰκόνες· ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσι ἔρριμμένα τρία κίτρινα σάλια, καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὴν ἀγαλλίασιν. Ἐκεῖ ἐποχεῖται παρέα *χοβαρτάδων*, θορυβῶδως ἀνακινουμένη ἐν τῇ ἀμάξῃ. Καὶ τέλος ἐν μέσῳ τῶν ταπεινῶν κηπέλων τοῦ λαοῦ εἰς ὑψηλὸς πῖλος ἐγκαθιδρυμένος μόνος αὐτὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὡς ἐπὶ θρόνου, διαφαίνεται μέσῳ τῆς πομπῆς· εὐγνωμονοῦσιν ἴσως οἱ καλέσαντες διὰ τὴν προστατευτικὴν παρουσίαν του, ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνος πλειότερον, διότι τῷ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐξασκήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ προστάτου. Αἱ ἄλλαι λεπτομέρειαι συγγέονται ἐν τῇ μνήμῃ μου.

*
* *

Μ' ἀρέσει τὸ θέαμα τῶν γαμηλιῶν αὐτῶν ἀμαξῶν, αἱ ὅποια περικίλουσι τοὺς κυριακοὺς περιπάτους μας· μ' ἀρέσει, μεθ' ὅλην τὴν γελοιογραφικὴν αὐτῶν ἀποψιν, ἀφ' ἧς ἀνωτέρω τὰς ἐσημείωσα. Τὰς συναντῶ εἰς τὸν δρόμον μου ἐξαφνα, ἐνῶ νωθρὸς καὶ ἀφρημένος βαδίζω, καὶ ὁ χειμὼν ἀρχίζει νὰ γίνεταί ἐπαισθητὸς· καὶ μοὶ παρίστανται αἱ διαβαίνουσαι πλησίον μου ἀμαξαὶ ἐν γοργῇ καὶ ἡχηρᾷ πορείᾳ ὡς τόσα παροδικὰ πτηνὰ μὲ κροτούσας πτέρυγας πορευόμενα νὰ πῆξωσι τὰς φωλεὰς των εἰς χώραν ὅπου τὰ προσεκάλεσεν ἕαρ πανηγύρεως καὶ μέθης· εἰς τὸν οἶκον ἐνθα τελεῖται γάμος. Καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνῃ τῆς δύσεως ἀποτελεῖται μελαγχολικὴ, ἀλλὰ γλυκεῖά τις ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς φθινούσης ἡμέρας καὶ τῆς ἀνατελλούσης νέας ζωῆς τῶν νεογνῶν. Τώρα ὁ πολιτισμὸς, εἰσχωρήσας καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐκδύει, ὅσον ἐνεστι, ἀπὸ πάσης πανδήμου χροιᾶς καὶ τὰς χα-

ρὰς καὶ τὰς θλίψεις του· τὰ πάντα τελεῖ σιδηροδρομικῶς· σπεύδει νὰ ζήσῃ, καὶ σπεύδει νὰ τελειώτῃ ὅσῳ δύναται ταχύτερον καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰς κηδείας του· δὲν παρατείνει, ἀλλὰ διαγράφει· ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν πολλῶν καὶ τὰς ἀστραπὰς τῆς χαρᾶς του, ἀφοῦ ὑπανδρεύονται εἰς τὸ σπῆτι μίαν ἐσπέραν μὲ μίαν εὐχὴν ἐνὸς ἱερέως, καὶ ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ ὄτα τῶν πολλῶν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς λύπης του, ἀφοῦ ἀπήτησεν ἐν ταῖς κηδείαις νὰ καταργήσωσιν αἱ καρδίαι τοὺς κοπετοὺς καὶ τὰς οἰμωγὰς. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὅποιους δύναται νὰ τέρψῃ ἡ εὐθυμία Πλακιώτου πανηγυρίζοντος ἐν ὑψηλῇ κραυγᾷ τοὺς γάμους του, ἢ τὸ ἀπαίσιον τραγῶδι εἰδεχθοῦς μυρολογηστῆρας πρὸ νεκροῦ· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ παρέλασις ἐκεῖνῃ τῶν ἀμαξῶν, τὴν ὁποίαν τοσάκις συνήτησα, εἶνε εὐχάριστον θέαμα. Ἐκεῖναι αἱ παρατεινόμεναι στιγμαὶ τῆς πανηγύρεως, ἐκεῖνῃ ἡ πάνδημος ἐκδήλωσις τῆς εὐτυχίας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μὲ κάμνουν νὰ ὄνειροπολῶ γλυκύτερα πράγματα, τὰ ὅποια, χωρὶς τοιούτων εὐκαιριῶν, ποτὲ δὲν θὰ ἐπήρχοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου, περιπατοῦντος ἀνά τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐνουλουλοῦ.

Η ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

Αἱ ἔξοχαὶ καὶ τὸ ΠΡΑΤΕΡ

Αἱ ἔξοχαὶ τῆς Βιέννης εἶνε αἱ θαυμασιώτεραι· καθ' ὅλον τὸ βόρειον, δυτικὸν καὶ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως ἐκτείνεται σειρὰ βουνῶν, ἧτις εἶναι ἀπόσπασμα τῶν μεγάλων Ἀλπεων. Εἰς τὰ βουνὰ ταῦτα δὲν κατοικοῦν Καπετανάτα

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 394)

Ἡ Καικιλία ἠγέρθη, περιῆλθε δις ἢ τρίς περὶ τὴν κλίνην τῆς μοναχῆς μέχρι τῶν τεσσάρων τοίχων καὶ τῆς θύρας, καὶ ἀνκαθίσασα πάλιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου της χαρτίον καὶ γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ γόνατος.

— Τί γράφετε, κυρία; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη ἀνυπομονήσασα.

— Γράφω πρὸς τὸν φίλον μου, ἀπήντησεν ἡ Καικιλία.

— Καὶ τί τῷ γράφετε;

— Ὅτ' σὰς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν μου, ὅταν τὴν τελειώσω. Ὑπομονή.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι νὰ γράφῃ.

— Θέλετε τώρα νὰ σὰς ἀναγνώσω τί ἔγραψα; ἠρώτησε τὴν μοναχὴν.

— Εἶμαι βεβαίως πολὺ ἀδιάκριτος, κυρία· ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἔχουν περιέργειαν καὶ αἱ μοναχαί.

— Ἀκούσατε λοιπόν.

Καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς.

« Φίλιτατέ μοι κόμη,

Ἀνεκάλυφα σήμερον ἐν Πάτρῳ τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην, ἧτις ὑπῆρξε φίλη τῆς ζητουμένης παρ' ὑμῶν. Μ' ἐπληροφόρησε δὲ αὕτη ὅτι ἡ φίλη της ζῆ ἠἀπέθανε, ἢ τὸ μέσον μεταξὺ, ἀνὺ ὑπάρχη, ὅτι δὲν ἄφησε καμμίαν παραγγελίαν δι' ὑμᾶς, καὶ δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε μνημόσυνα, κτλ. Τοῦτο εἶναι τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον πασῶν τῶν ἐρευνῶν καὶ προσπαθειῶν μου.

Ὡστε τοῦ λοιποῦ, φίλιτατέ μοι κόμη, δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε, ἀν δὲν βαρύνεσθε, κτλ.

Σὰς ἀσπάζομαι

Ἡ φίλη σας

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ».

Ἡ Ἀγάπη ἤκουσεν ἀπλήστως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Πῶς σὰς φαίνεται; τῇ εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ὡραία γράφετε, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ.

— Τὸ πιστεύω. Θέλετε νὰ προσθέσω τοὺς ἀσπασμούς σας πρὸς τὸν κόμητα;

— Πρὸς τί; δὲν τὸν γνωρίζω.

— Λέγω, μήπως θέλετε τυχὸν νὰ τὸν γνωρίσητε;